

РЕШЕНИЕ

№ 22

гр. Раднево, 21.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РАДНЕВО в публично заседание на седми февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Асен Цветанов

при участието на секретаря Росица Д. Динева
като разгледа докладваното от Асен Цветанов Гражданско дело № 20225520100587 по описа за 2022 година

Предявени са обективно кумулативно съединени осъдителни искове с правно основание чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД във вр. с чл. 141, ал. 7 ТЗ във вр. чл. 286 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Производството е образувано по искова молба на М. К. У. срещу „МБАЛ Д-р Димитър Чакмаков Раднево“ ЕООД, с която се предявяват осъдителни искове с правно основание чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД във вр. чл. 141, ал. 7 ТЗ във вр. с чл. 286 ЗЗД. Ищецът твърди, че за времето от 02.04.2018 г. до 26.02.2020 г. между нея и доктор Т.Т. в качеството му на упълномощен представител на Общински съвет Раднево, собственик на дяловете на ответното дружество, бил сключен договор за възлагане на управлението на еднолично дружество с ограничена отговорност – лечебно заведение по ЗЛЗ. Твърди, че съгласно клаузите на договора й било възложено да управлява в качеството на управител болничното заведение при възнаграждение, определено на база 300 процента от средната брутна заплата в дружеството. Твърди, че същото съгласно чл. 9 от договора следвало да се изплаща от ответното дружество, в разпоредбата на чл. 14 от договора било уредено правото й на 30 работни дни платен отпуск за една календарна година, извън празнични и почивни дни. Твърди, че с решение на Общински съвет Раднево била освободена от длъжността управител на 26.02.2020 г., към която дата следвало да получава трудово възнаграждение от 4325 лв., от

които 3597 лв. възнаграждение за заеманата длъжност и допълнително възнаграждение от 728 лв. Твърди, че съгласно чл. 9, ал. 4 и чл. 6, ал. 2 от договора имала право и работила и като лекар специалист, за което следвало да получава възнаграждение по щата за длъжността, ведно с определени с вътрешни правила допълнителни възнаграждения за тази дейност. Твърди, че възнаграждението, което получавала като лекар, било на база отработени дни и извършена лечебна дейност, което не било постоянна величина. Твърди, че за месеци септември и октомври 2019 г. следвало да получи по 4500 лв., за месец ноември 2019 г. ѝ било платено възнаграждението, а за месец декември 2019 г. следвало да получи 2500 лв., за следващите два месеца нямала такава дейност и не ѝ се дължало възнаграждение. Твърди, че след прекратяване на договора ѝ за управление не и били платени възнагражденията за управител и като лекар специалист за месеци септември, октомври и декември 2019 г. и януари и февруари 2020 г., а на основание чл. 224 КТ следвало да ѝ се плати обезщетение за неползвания платен отпуск за 2018 г., 2019 г. и 2020 г., но такова също не било платено. Твърди, че през месец май 2022 г. пуснала заявление до ответното дружество за заплащане на сумите, но такова не последвало. Поради това иска от съда да постанови решение, с което да осъди ответника да ѝ заплати сумата от 46975 лв., от които 27580 лв. нетно трудово възнаграждение за месеци септември 2019 г. в размер на 3270 лв. като управител и 4500 лв. като лекар, октомври 2019 г. в размер на 3270 лв. като управител и 4500 лв. като лекар и декември 2019 г. в размер на 3270 лв. като управител и 2500 лв. като лекар и януари 2020 г. в размер на 3270 лв. като управител и февруари 2020 г. в размер на 3270 лв. като управител, сумата от 7827 лв. мораторно обезщетение върху главниците от първа дата на всеки следващ месец до датата на исковата молба – 2305 лв. за периода от 01.10.2019 г. до 01.09.2022 г. върху сумите за месец септември 2019 г., 2262 лв. за периода от 01.11.2019 г. до 01.09.2022 г. върху сумите за месец октомври 2019г., 1572 лв. за периода от 01.01.2020 г. до 01.09.2022 г. върху сумите за месец декември 2019г., 859 лв. за периода от 01.02.2020 г. до 01.09.2022 г. върху сумите за месец януари 2020г., 829 лв. за периода от 01.03.2020 г. до 01.09.2022 г. върху сумите за месец февруари 2020г., сумата от 11568 лв. за неизплатен платен годишен отпуск и мораторно обезщетение както следва: 4325 лв. за 2018 г. и 1099 лв. мораторно обезщетение върху сумата от 4325 лв. за периода от 26.02.2020 г. до 01.09.2022 г., 4325 лв. за

2019 г. и 1099 лв. мораторно обезщетение върху сумата от 4325 лв. за периода от 26.02.2020 г. до 01.09.2022 г., 720 лв. за 2020 г. и 183 лв. мораторно обезщетение върху сумата от 720 лв. за периода от 26.02.2020 г. до 01.09.2022 г., ведно със законната лихва върху главниците от 01.09.2022 г. до окончателното погасяване на дълга. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 от ГПК не е постъпил отговор от ответника „МБАЛ Д-р Димитър Чакмаков Раднево“ ЕООД. След изтичане на срока по чл. 131 ГПК ответникът „МБАЛ Д-р Димитър Чакмаков Раднево“ ЕООД депозира отговор на исковата молба, в който излага подробно становище по исковата молба, като счита същата за допустима, но неоснователна и счита, че всички претендирани суми са недължими, поради допуснати нарушения от страна на ищцата при управление на болницата, довели до изпадането ѝ в трайно неблагоприятно икономическо състояние и до невъзможност за заплащане на задълженията ѝ, дори и тези за трудови възнаграждения. Твърди, че договорът за възлагане на управление бил прекратен за злоупотреби при управление на болницата, довели до образуване на наказателно производство и налагане на мярка за неотклонение ”Задържане под стража” спрямо ищцата и поради трайни негативни стопански последици за дружеството. Оспорват дължимостта на претендираните „допълнителни възнаграждения” поради липса на изискуемите предпоставки за тяхното начисляване, като излага съображения за това оспорване. Претендира разноски. Представя писмена защита.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства по свое убеждение съобразно [чл. 12 ГПК](#) и чл. 235, ал. 2 и ал. 3 ГПК и с оглед направените доводи и възражения, достигна до следните фактически и правни изводи:

С протоколно определение от 13.12.2022 г. е обявен за окончателен проекта на доклад по делото по чл. 140 ГПК, с който съдът е разпределил доказателствената тежест и е указал на ищеца, че следва да докаже наличие на валидно облигационно правоотношение по възлагане на управлението на ответното дружество за процесния период, изпълняване на задълженията като управител, размер на месечното възнаграждение за длъжността управител; валидно правоотношение за изпълняване на задължения като лекар-специалист, упражняване на тази длъжност и размер на възнаграждението за

нея; наличие на валидна клауза за 30 работни дни платен годишен отпуск, неизползването на такъв през 2018 г., 2019 г. и 2020 г., и размера на обезщетение за неизползван платен годишен отпуск съобразно договора. По исковете за мораторно обезщетение ищцата следва да докаже наличие на главен дълг и изпадане на длъжника в забава /настъпил падеж на задълженията/.

Според чл. 141, ал. 7 от Търговския закон отношенията между управителя на дружество с ограничена отговорност и самото дружество се уреждат с писмен договор за възлагане на управлението, сключен от името на дружеството чрез лице, оправомощено от общото събрание на съдружниците, или от едноличния собственик.

По въпроса относно правния характер на договора за управление е налице постоянна практика на ВКС, формирана с решение № 222 от 10.05.2019 г. на ВКС по т.д. 2972/2017 г. на I т.о., решение № 88 от 22.06.2010 г. по т. д. № 911/2009 г. на ВКС, ТК, I т. о., решение № 306 от 25.06.2012 г. по гр. д. № 1387/2011 г. на ВКС, ГК, IV г. о., решение № 204 от 28.07.2014 г. по гр. д. № 983/2014 г. на ВКС, ГК, IV г. о. и решение № 150 от 29.05.2015 г. по гр. д. № 5272/2014 г. на ВКС, ГК, IV г.о. В посочените решения се приема, че правоотношението, което възниква по договор за управление на търговско дружество не е трудово, а има мандатен характер и се регламентира от нормите на гражданското и търговското право. Отношенията между управителя, съответно членовете на съвета на директорите и на управителния съвет, от една страна и дружеството, от друга, се уреждат с договор за възлагане на управлението, който следва да е писмен. Този договор е мандатен - договор за поръчка и съществена негова характеристика е равнопоставеността на страните по него, поради което лицето, на което е възложено управлението няма качеството на работник или служител на дружеството по смисъла на КТ. Възнаграждението, дължимо от дружеството, е възнаграждение по граждански договор, а не е трудово възнаграждение, като също е без значение как то е наименовано и как е оформено счетоводно и какви отчисления и удържки са правени по него.

Въпреки, че договорът за възлагане на управление се сключва от името на дружеството чрез лице, оправомощено от общото събрание на съдружниците или от едноличния собственик на капитала, размерът на

възнаграждението на управителя не може да бъде определен свободно по съгласие между това лице и управителя при подписване на договора. Основните елементи на мандатното правоотношение - възлагането на управлението и дължимото за това възнаграждение, се определят с решението на общото събрание на съдружниците по чл. 137, ал. 1, т. 5, предл. второ ТЗ, съответно правомощията на управителя да управлява и представлява дружеството произтичат от проведения от общото събрание избор и от закона. За разлика от решението по чл. 137, ал. 1, т. 7 ТЗ на ОС, липсата на което не засяга действителността на сключената от управителя разпоредителна сделка, решението по чл. 137, ал. 1, т. 5 ТЗ урежда вътрешните отношения между управителя и дружеството и водещ е принципът на подчиненост на управителя на решенията на ОС. Затова и при липсата на такова решение правоотношение между дружеството и управителя не може да възникне. Съгласно чл. 137, ал. 1, т. 5, предл. второ ТЗ изрично решение е необходимо и по отношение на размера на неговото възнаграждение. В договора за възлагане на управлението правата на управителя само се конкретизират, като в него следва да се отрази размерът на месечното възнаграждение, определен от общото събрание, начина на плащането му, както и други права и задължения, които страните са поели по силата на постигнатото между тях съгласие - размер и начина на ползването на отпуски, различни обезщетения и други. В този смисъл е и постановеното по реда на чл. 290 ГПК решение №150 от 29.05.2015г. по гр. д. №5272/2014г. на ВКС, ГК, IV г.о., в което се приема, че с договора за управление може да бъдат уредени отношенията, но без да се засяга установеното от закона съдържание на договора, нито решенията на общото събрание /например това за определяне на размера на възнаграждението/. Няма пречка други права и задължения на управителя, за възникването на които не е необходимо изрично решение на общото събрание на съдружниците и за които няма изрична уредба в закона, да бъдат уговаряни с договора за управление, подписан от надлежно овластеното за това лице, съответно сключеният договор за управление може да бъде изменян с писмено споразумение без за това да се приема предварително решение на общото събрание /такова е обезщетението за неползван платен годишен отпуск/. Няма пречка по такъв договор да се уговори възможност за ползване на платен годишен отпуск, както и задължение управителят да бъде обезщетен за неизползвания отпуск. За

разлика от трудовите правоотношения обаче, тук такива права и задължения възникват само ако са изрично уговорени и само за периода, за който се отнася уговореното.

Между страните няма спор, че е налице решение на Общински съвет Раднево относно възнаграждението на управителя, като това се установява и от справка в публичния регистър на решенията на Общински съвет Раднево – в т.4.3 на решение № 733 от 29.03.2018 г. е посочено, че възнаграждението на управителя е в размер на 300 (триста) на сто от отчетната средна месечна брутна работна заплата в дружеството.

От приетия по делото като писмено доказателство договор за възлагане на управлението на ЕООД – лечебно заведение по ЗЛЗ от 02.04.2018 г. /л.5-л.9/ е видно, че кметът на Община Раднево е сключил с ищцата на основание чл. 147, ал. 3 ТЗ и чл. 137, ал. 1, т. 5 ТЗ договор за възлагане на управлението на ответното лечебно заведение за периода от 02.04.2018 г. до 02.04.2021 г. /3 години от подписването на договора – чл. 2/. В раздел „Възнаграждение и обществено осигуряване на управителя са договорени възнаграждението на ищцата за изпълнение на работата. В чл. 9, ал. 1 от договора е посочено, че възнаграждението на управителя е в размер на 300% от средната брутна работна заплата на дружеството и за сметка на разходите на дружеството за заплати и други възнаграждения, чието облагане се извършва по реда на ЗДОД /такъв е и размерът в решението на Общинския съвет/. Уговорено е между страните в чл. 9, ал. 4 от договора, че за осъществяваната от управителя медицинска дейност има право на месечно възнаграждение в размер на щата за съответната длъжност, ведно с определените от Вътрешните правила за работна заплата допълнителни трудови възнаграждения за тази дейност. В ал. 3 на чл. 9 е посочено изрично, че доверителят /тогава община Раднево/ не гарантира размера на възнаграждението на управителя и не го компенсира при липса на средства в дружество. Управителят има право на 30 работни дни платен отпуск за една календарна година /чл. 14 от договора/. От това е видно, че се установява наличие на валидно облигационно правоотношение по възлагане на управлението на ответното дружество за процесния период, размера на месечното възнаграждение за длъжността управител и уговореното правоотношение за изпълняване на задължения като лекар-специалист и

размера на възнаграждението за тази работа.

По същество ответникът оспорва дължимостта на възнаграждението за управител и за ДМС, но не и възнаграждението за извършване допълнителни медицински дейности от ищцата по чл.6.2 от договора във вр. чл. 9.4 от договора, за което и е начислявано месечно възнаграждение. Ответникът не оспорва ищцата да е осъществявала тези медицински дейности като лекар-специалист, за което ѝ се дължи въпросното възнаграждение, поради което установените суми за тази ѝ работа, посочени във фишовете за работна заплата като допълнително възнаграждение в размер на 728 лв. месечно /л.16-17/ се дължат за извършената работа като трудова дейност. Освен това по делото няма нито твърдения, нито доказателства, ищцата да не е осъществявала такава дейност или да я е осъществявала некачествено.

От приетия по делото като писмено доказателство препис-извлечение от протокол № 7 на заседание на Общински съвет – Раднево, проведено на 26.02.2020 г. /л.10-13/, е взето решение по т.1 за освобождаване на ищцата като управител на ответното дружество на основание чл. 64, ал. 2, т. 2 ЗЛЗ, чл. 137, ал. 1, т. 5 ТЗ и чл. 40, ал. 2, т. 1 от Наредбата за условията и реда на упражняване на правата на собственост в търговски дружества, участието в граждански дружества и сключването на договори за съвместна дейност от Община Раднево, считано от 27.02.2020 г., но не я освобождава от отговорност.

Ответникът твърди, че ищцата с бездействието си е довела дружеството до тежко финансово състояние, поради което на основание чл. 9, ал. 3 от договора възнаграждение не ѝ се дължи за изпълнение на длъжността управител, най-малко за ДМС с оглед действащите правила за тяхното формиране /л.51-54/ и лошия финансов резултат в периода.

По делото е приет констативен протокол – приложение № 30 от 27.07.2020 г. на главния вътрешен одитор в община Раднево, която извършила проверка относно законосъобразността на изплатените ДМС за личен принос на управителя и служителите в периода от 02.04.2018 г. до 31.12.2019 г., в чиято т.6 е констатирано, че начислените и изплащани ДМС не са определени съгласно „Правилата за разпределяне на финансовите средства и работната заплата в МБАЛ“, като не ставало ясно и на какво основание са определяни начислените ДМС на управителя и служителите. В т.6.4 е констатирано, че

реализираните приходи от РЗОК по клинични пътеки в болницата не надвишават фактически начислените средства за работна заплата на персонала, като в периода на проверката ответното дружество е реализирало финансов резултат загуба в размер на 463 хил.лв. за 2018 г. и 609 хил.лв. за 2019 г., в резултат на което не би следвало да се изплаща ДМС на управителя и служителите през 2018 г. и 2019 г. В т.7 на доклада е направена констатация по подаден сигнал на магистър-фармацевт и управител на вътреболничната аптека за назначено лице на длъжност „калкулант“ за периода от 29.05.2019 г. до 17.09.2019 г., което не било постъпвало на работа въобще, но му били начислени и изплатени суми за ДМС в размер на 3000 лв. Във връзка с финансовите средства и работната заплата е приета като писмено доказателство справка за 2018 г. и за 2019 г., описващи приходите, разходите и разликата /крайния финансов резултат/. В тази връзка и с цел определяне наличието на предпоставки за изплащане на ДМС са приети като писмени доказателства правилата за разпределение на финансовите средства и работната заплата в ответната болница, утвърдени на 01.01.2019 г. именно от ищцата в качеството ѝ на управител /л.51-54/. Съгласно чл. 21а от тези правила средствата за изплащане на ДТВ за личен принос /или ДМС/ се формират като положителна разлика между средствата по чл. 14 и начислените средства за индивидуална работна заплата на персонала /постоянна съставка/. Съгласно чл. 21д при формиране на положителна разлика работодателят има право до 10 % от получената разлика да разпределя под формата на ДТВ по индивидуалните трудови договори.

Прието е по делото заключение на СИЕ /л.84-86/, което съдът кредитира като компетентно и безпристрастно. От същото е видно, че за финансовата 2018 г. лечебното заведение е формирало загуба от 463 хил.лева, а за финансовата 2019 г. загуба от 609 хил.лева. Тоест е видно, че за 2019 г. финансовия резултат е два пъти по-лош от този за 2018 г. От таблицата на стр. 3 от заключението е видно, че за 2019 г. разликата между извършваните дейности по здравна каса и общите разходи за работни заплати и социални осигуровки са постоянно с отрицателен резултат, тоест разходите за заплати са значително по-високи от приходите от здравната каса и последните не могат да покрият разходите за заплати и осигуровки. Вещото лице е сметнало, че тази разлика не покрива финансовите критерии по чл. 21 и следващите от правилата за разпределение на финансовите средства и работната заплата в

ответната болница, в резултат на което ДМС не следва да се изплаща на управителя и служителите. В заключението е посочено, че към 26.02.2020 г., датата на прекратяване на правоотношението с ищцата, не е имало средства за погасяване на задълженията за трудови възнаграждения на дружество, за което имало множество подадени искиви молби за трудови възнаграждения в деловодството на РС-Раднево /това обстоятелство е служебно известно на съдията-докладчик, който разгледа тези искиви молби, заведени през 2020 г. и в началото на 2021 г./. От това е видно, че през цялата 2019 г. и първите два месеца от 2020 г. не е имало предпоставки по Правилата за разпределяне на финансовите средства и работната заплата в МБАЛ за начисляване на ДМС. Няма как да се пропусне обстоятелството, че именно ищцата е утвърдила тези правила в качеството ѝ на управител и следва същите да се спазват. Ноторно известно е изпадането в тежко финансово състояние на болницата именно в периода от края на 2019 г. и до февруари 2020 г., довел до частично и почти пълно затваряне на болницата, опити за приватизацията ѝ и последваща продажба на частен субект /видно от търговския регистър до 24.09.2021 г. болничното заведение е било собственост на община Раднево, а след това на „ЕВА 77“ ООД/.

Приети са като писмени доказателства и заповед № 30/20.11.2019 г. /л.60/, подписана формално от ищцата като действащ управител към онзи момент, за определяне на ДМС за месец октомври 2019 г. в общ размер на 19494 лв. с приложен списък за начисленията на ДМС на управител и служители. Същата е посочено да е издадена на основание чл. 21, 21а, 21б, 21г и 21д от правилата за разпределение на финансовите средства и работната заплата в ответната болница.

От всички тези доказателства е видно, че за претендираните периоди ищцата не е имала право на ДМС като управител и такова не ѝ се дължи, въпреки издадените именно от нея заповеди за начисляване и изплащане на ДМС. Поради това съдът намира, че претенциите за ДМС за процесните месеци са неоснователни от фактическа и правна страна, което се установи категорично по делото. Ще се посочи и служебно известен факт на съдията-докладчик от други граждански дела, в които ищцата е била в качеството на свидетел и е посочвала да я нарежда на главен счетоводител и личен състав, че никакви ДМС да не се начисляват и изплащат през 2019 г., което е

извънсъдебно признат от ищцата факт за недължимост на ДМС през 2019 г., въпреки издадените заповеди за ДМС, формално подписани от ищцата /има спор дали ищцата ги е подписвала лично преди нанасяне на сумите или подписа ѝ представлява печат, поставян от други лица, но това обстоятелство не е от значение предвид липсата на предпоставките по правилата за изплащане на ДМС/.

По делото са прието още едно заключение на СИЕ, което съдът също кредитира като компетентно и безпристрастно. От тях е видно, че за месец септември 2019 г. във фиша за работна заплата на ищцата е начислено възнаграждение за управител в размер на 3740 лв., допълнително възнаграждение в размер на 728 лв. и ДМС 2700 лв. за 19 отработени дни, която сума след удържки в нетен размер е 6079,14 лв. и за която няма представени документи от ответника за заплащане. Съответно за месец октомври 2019 г. е представен фиш с начислени сума от 3789 лв. възнаграждение за управител, 728 лв. допълнително възнаграждение, 3000 лв. ДМС, които след удържки за получаване в нетен размер са 6380,64 лв., от които на ищцата била преведена на 08.11.2020 г. сума от 3080,64 лв. и останала неплатена сума от 3300 лв. По делото е приет като писмено доказателство фиш за работна заплата за месец декември 2019 г. на ищцата /л.16/, а и от заключението е видно, че е начислено възнаграждение в размер на 6825 лв., от които облагаема сума 6411,60 лв. В тази сума са начислени допълнително възнаграждение от 728 лв., заплата като управител 3597 лв. и ДМС от 2500 лв., като е посочен размера на удържките за ДОД и осигуровки и чистата сума за получаване от 5746,44 лв., и за която няма представени документи от ответника за заплащане. Идентично е приет и фиш за месец януари 2020 г. /л.17/, от което е видно, че е начислено възнаграждение в размер на 4121 лв., от които облагаема сума 3707,60 лв. В тази сума са начислени допълнително възнаграждение от 728 лв., заплата като управител 3393 лв., като е посочен размера на удържките за ДОД и осигуровки и чистата сума за получаване от 3336,84 лв. В заключението на СИЕ не е посочена сумата от 728 лв. за работа като лекар специалист, а само възнаграждение за управител. Няма данни за заплащане на суми на ищцата за месец януари 2020 г. За месец февруари 2020 г. е видно от заключението на СИЕ, че е начислено възнаграждение от 1336 лв. като заплата за управител за 20 работни дни и чиста сума за получаване от 1036,72 лв., за които също няма данни на ищцата

да е плащана сума.

Относно дължимостта на възнаграждението като управител съдът намира, че съгласно чл. 286 ЗЗД доверителят е длъжен да заплати на довереника възнаграждение само ако е уговорено. Такова както се посочи по-горе е уговорено и принципно се дължи, освен ако в договора не са регламентирани условия, при които ще се дължи това възнаграждение. Разпоредбата на чл. 286 ЗЗД е диспозитивна и от нея адресатите могат да се отклонят, ако установят друго правило, както е в случая в чл. 9.3 от договора за възлагане на управлението. Както се посочи вече в чл. 9.3 е посочено, че ответното дружество не гарантира размера на възнаграждението на управителя и не го компенсира при липса на средства. Съгласно чл. 20 ЗЗД съдът намира, че при тълкуване на тази норма с оглед цялостното съдържание на мандатния договор, волята на страните е да се стимулира управителя да ръководи болничното заведение с цел постигане на положителен финансов резултат, като по този начин ще се гарантира и наличието на средства за възнаграждение на управителя като вид стимул за неговото управление. Управителят съгласно чл. 6.3 от договора участва в разпределението на средствата по клинични пътеки, приходи от МЗ и други в съответствие с вътрешните правила за организацията на работната заплата в лечебното заведение. За разлика от трудовия договор, при който се полага труд срещу възнаграждение, и този труд не е за постигане на определен резултат и възнаграждение се дължи, при облигационния договор на мандатен принцип възнаграждение се дължи при свършена работа като резултат и това именно е предвидено в чл. 6.3 от договора за възлагане на управлението в случая – в случай да не се постигне положителен финансов резултат, то доверителя не гарантира размера на възнаграждението на управителя и не го компенсира при липса на средства. В случая се установява, че финансовите резултати през 2018 г. и 2019 г. са отрицателни, а този през 2019 г. е почти 50% по-лош от този за 2018 г. Поради това ответникът нито е длъжен на гарантира, нито да компенсира ищцата, при липсата на средства в дружеството за работна заплата. Още повече тук ще се отбележи, че липсата на средства е допълнително спомогната от начисляването и изплащането на ДМС в изключително завишени размери на управителя и персонала, при пълна липса на предпоставките за това съгласно посочените по-горе правила, довело до още по-дълбока финансова криза в ответната болница. Затова съдът намира,

че с оглед индивидуалната уговорка в чл. 6.3 от договора ответникът не дължи на ищцата претендираните възнаграждения по чл. 6.1 от договора, тъй като са липсвали средства в дружеството за заплащане на същото. А както се посочи вече са липсвали средства и за заплащане на трудовите възнаграждения на персонала, за което бяха заведени множество дела в РС-Раднево. Затова съдът намира, че ищцата няма право на възнаграждение като управител за претендираните периоди, в които дружеството е доведено до изключително тежко финансово състояние.

По принцип ищцата има право на обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск, който е уговорен в размер на 30 работни дни за една календарна година /чл. 14 от договора/. При прекратяване на договора съгласно чл. 15.4 на управителя се дължи обезщетение за неизползвания и непогасен по давност платен отпуск в размер на среднодневното брутно възнаграждение за последния календарен месец /това е месец януари 2020 г./ за всеки ден неизползван отпуск. В раздела в договора, в който е уговорено плащането на това обезщетение не е налице изрично правило като това на чл.9.3 от договора, но пък плащането на обезщетението за неползване на отпуска има вторичен характер спрямо вземането за основно възнаграждение по договора. В този смисъл правилото на чл. 9.3 следва да се разпростира към всички вземания на управителя по договора за възлагане на управление. Друга логика не би могло и да има при тълкуване на разпоредбата на чл.9.3 и всички останали разпоредби на договора. Затова съдът намира, че ищцата няма право на обезщетение за неползвания платен годишен отпуск на същото основание, на което няма право и на основно трудово възнаграждение по договора.

С оглед на всичко изложено тук съдът намира, че на ищцата се дължи само възнаграждението за положен труд като лекар-ординатор в брутен размер от 728 лв. за месеци септември, октомври и декември 2019 г., а няма право на възнаграждение като управител за периода месец септември 2019 г. до 26.02.2020 г. и за обезщетение за неплатен годишен отпуск за 2018 г., 2019 г. и 2020 г.

Няма доказателства за плащане на възнагражденията за лекар-ординатор за месец септември 2019 г. и месец декември 2019 г., поради което исквете ще се уважат. За месец октомври 2019 г. е налице плащане в

значително по-голям размер от установените дължими суми към ищцата за възнаграждения, поради което съдът приема, че е заплатено възнаграждението за лекар-ординатор в размер на 718 лв. и искът ѝ се явява неоснователен.

Недължимост на главните икове за възнаграждение за управител и за обезщетение за неизползван платен годишен отпуск влекат недължимост и на акцесорните вземания за обезщетение за забава за тях по чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Обезщетение за забава обаче се дължи по отношение на установените главни вземания за възнаграждения като лекар-ординатор. Съгласно чл.9.4 от договора възнаграждението за лекар-ординатор се дължи по вътрешните правила за работната заплата, които предвиждат плащане в срок до 30-то число на следващия месец /виж чл.13, на л.52/. Тоест за възнаграждението за месец септември 2019 г. ответникът е изпаднал в забава от 30.10.2019 г., поради което се дължи обезщетение за забава по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за периода от 31.10.2019 г. до 01.09.2022 г., който изчислен от съда съгласно чл. 162 ГПК е в размер на 209,70 лв. Съответно за възнаграждението за месец декември 2019 г. обезщетението за забава е за периода от 31.01.2020 г. до 01.09.2022 г. и е в размер на 191,10 лв., също изчислено от съда с калкулатор за законна лихва на основание чл. 162 ГПК. Поради това ще се уважи иска по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от 209,70 лв. върху главницата за месец септември 2019 г. и за периода от 31.10.2019 г. до 01.09.2022 г. и за сумата от 191,10 лв. върху главницата за месец декември 2019 г. и за периода от 31.01.2020 г. до 01.09.2022 г., като ще се отхвърлят в другата претендирана част.

По разноските:

Ищцата има право на разноси съгласно чл. 78, ал. 1 ГПК съразмерно на уважената част от исковите, като такава и се полага в размер на 167,52 лв.

Ответното дружество също има право на разноси съгласно чл. 78, ал. 3 ГПК съразмерно на отхвърлената част от исковите, като такава се полага в размер на 4227,74 лв.

Възражението на ищеца за прекомерност на адвокатското възнаграждение на ответника е неоснователно с оглед минималните параметри в чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1/2004 г., като на база материален интерес от 47428 лв., то минимално възнаграждение е в размер на 4444,24 лв.,

което е повече от претенцията на ответника от 4000 лв.

Водим от горното съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „МБАЛ Д-р Димитър Чакмаков Раднево“ ЕООД, вписано в търговския регистър с ЕИК 123545288, с адрес на управление гр. Раднево, ул. „Георги Д.“ № 42, да заплати на М. К. У., ЕГН *****, с адрес гр. Стара Загора, *****, на основание чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД във вр. с чл. 141, ал. 7 ТЗ във вр. чл. 286 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД следните суми:

- 728 лв. (седемстотин двадесет и осем лева), представляваща брутно възнаграждение за работа като лекар-ординатор за месец септември 2019 г. по договор за възлагане на управлението на ЕООД – лечебно заведение по ЗЛЗ от 02.04.2018 г.,

- 728 лв. (седемстотин двадесет и осем лева), представляваща брутно възнаграждение за работа като лекар-ординатор за месец декември 2019 г. по договор за възлагане на управлението на ЕООД – лечебно заведение по ЗЛЗ от 02.04.2018 г.,

- обезщетение за забава в размер на 209,70 лв. (двеста и девет лева и 70 ст.) върху главницата от 728 лв. за месец септември 2019 г. и за периода от 31.10.2019 г. до 01.09.2022 г. и

- обезщетение за забава в размер на 191,10 лв. (сто деветдесет и един лева и 10 ст.)върху главницата от 728 лв. за месец декември 2019 г. и за периода от 31.01.2020 г. до 01.09.2022 г.,

като **ОТХВЪРЛЯ** исквете с правно основание чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД във вр. с чл. 141, ал. 7 ТЗ във вр. чл. 286 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за следните суми, претендирани по договор за възлагане на управлението на ЕООД – лечебно заведение по ЗЛЗ от 02.04.2018 г., както следва:

- 3270 лв. възнаграждение като управител за месец септември 2019 г. и обезщетение за забава в размер на 970 лв. за периода от 01.10.2019 г. до 01.09.2022 г.;
- 3270 лв. възнаграждение като управител за месец октомври 2019 г. и обезщетение за забава в размер на 952 лв. за периода от 01.11.2019 г. до 01.09.2022 г.;

- 3270 лв. възнаграждение като управител за месец декември 2019 г. и обезщетение за забава в размер на 888 лв. за периода от 01.01.2020 г. до 01.09.2022 г.;
- 3270 лв. възнаграждение като управител за месец януари 2020 г. и обезщетение за забава в размер на 859 лв. за периода от 01.02.2020 г. до 01.09.2022 г.;
- 3270 лв. възнаграждение като управител за месец февруари 2020 г. и обезщетение за забава в размер на 829 лв. за периода от 01.03.2020 г. до 01.09.2022 г.
- За разликата над присъдените 728 лв. до претендираните 4500 лв. като възнаграждение за лекар-ординатор за месец септември 2019 г. и за разликата над присъдените 209,70 лв. до претендираните 1335 лв. и за периода от 01.10.2019 г. до 31.10.2019 г. за обезщетение за забава върху главницата;
- 4500 лв. като възнаграждение за лекар-ординатор за месец октомври 2019 г. и 1310 лв. като обезщетение за забава върху главницата за периода от 01.11.2019 г. до 01.09.2022 г.;
- За разликата над присъдените 728 лв. до претендираните 4500 лв. като възнаграждение за лекар-ординатор за месец декември 2019 г. и за разликата над присъдените 191,10 лв. до претендираните 684 лв. и за периода от 01.01.2020 г. до 31.01.2020 г. за обезщетение за забава върху главницата;
- 4325 лв. обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 2018 г. и 1099 г. обезщетение за забава върху главницата за периода от 26.02.2020 г. до 01.09.2022 г.;
- 4325 лв. обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 2019 г. и 1099 г. обезщетение за забава върху главницата за периода от 26.02.2020 г. до 01.09.2022 г.;
- 720 лв. обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 2020 г. и 183 г. обезщетение за забава върху главницата за периода от 26.02.2020 г. до 01.09.2022 г.

ОСЪЖДА „МБАЛ Д-р Димитър Чакмаков Раднево“ ЕООД, вписано в търговския регистър с ЕИК 123545288, с адрес на управление гр. Раднево, ул. „Георги Д.“ № 42, да заплати на М. К. У., ЕГН *****, с адрес гр. Стара Загора, *****, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от 167,52 лв. /сто

шестдесет и седем лева и 52 ст./, представляваща разноси за производството.

ОСЪЖДА М. К. У., ЕГН *****, с адрес гр. Стара Загора, *****, да заплати на „МБАЛ Д-р Димитър Чакмаков Раднево“ ЕООД, вписано в търговския регистър с ЕИК 123545288, с адрес на управление гр. Раднево, ул. „Георги Д.“ № 42, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата от 4227,74 лв. /четири хиляди двеста двадесет и седем лева и 74 ст./, представляваща разноси за производството.

Решението може да бъде обжалвано пред Окръжен съд – Стара Загора в двуседмичен срок от връчването на препис.

Съдия при Районен съд – Раднево: _____